BERLINGSKE
1. SEKTION LØRDAG 17. AUGUST 2024

I verdens største demokrati frygter de bulldozeren

Af Alexander Sjöberg alex@berlingske.dk

Indien er verdens nye supermagt, men under overfladen lurer barbariet. I delstaten Uttar Pradesh har den øverste leder fået tilnavnet »Baba Bulldozer«. Når først hans mænd går i gang, står kun væltede mursten tilbage. Berlingske har mødt 29-årige Shivam Dubey, der mistede sin mor og søster i et flammehav, den dag bulldozeren kom.

Der står to mænd med AK-rifler i skyggen af et træ. De tager bidder af dets bitre, umodne mangofrugter, mens deres øjne følger Shivam Dubey.

Han er nem at få øje på, takket være sin bordeauxrøde turban og sit unge ansigt, og han er samtidig den eneste, der taler.

Om den dag bulldozeren kom for at fjerne hans families hus. Om hans 44-årige mor, Pramila Dixit, og hans 21-årige søster, Neha, der aldrig nåede ud. Om hvordan de brændte ihjel, og hvordan han mistede alt.

Alt sammen fordi mennesker med mere magt end ham havde udset sig det stykke land, som familiens hus lå på.

»Jeg græder normalt aldrig,« siger Shivam Dubey.

»Jeg må ikke knække. Der er så mange, der har brug for mig.«

Vi er i delstaten Uttar Pradesh i Indien.

Det er maj måned, og temperaturen ligger på omkring 48 grader her i den lille landsby Madauli.

Det indiske valg blev afgjort få dage senere, og her vandt Indiens premierminister Narendra Modi for tredje gang i træk. Det var, hvad de fleste regnede med her i landsbyen, der efter sigende har været hjemsted for en hel lille samling af mennesker, der siden har gjort karriere i politik.

At byen skulle være noget særligt, er dog ikke lige til at fornemme. Hellige køer tramper rundt i deres eget møg, mens bønder tærsker korn få meter fra en åben losseplads. Unge hænger ud på gadehjørner midt i skoletiden, og en omvandrende ismand smider sit affald midt på en mark.

Men det er nu heller ikke politikerne, der har gjort byen kendt.

Og så alligevel.

For seks år siden døde 27 mennesker i byen af druk, da de hældte hjemmebrændt alkohol i sig. Det blev solgt af en lokal politikers familiemedlem, og det er efter sigende årsagen til, at sælgeren aldrig blev retsforfulgt.

Det vurderer i al fald journalisten Himanshu Yadav, der følges med Berlingske under vores besøg i landsbyen.

For et år siden var landsbyen igen i pressen.

Denne gang fordi Shivam Dubey og hans far, mor og søster skulle tvangsfjernes fra deres hus.

Babas bulldozer-trick

Tvangsfjernelsen skete, fordi en lokal politiker ville glæde sine vælgere i nabolandsbyen. De havde udset sig Shivam Dubeys jord og ville gøre det til deres eget.

Tricket var derfor at få det lokale bystyre med på, at de burde inddrage jorden fra Shivam Dubey og hans familie. Det viste sig at være ligetil.

Den fattige familie var ikke fra samme kaste som politikerens vælgere, og desuden var de fattige. Så hvad skulle de kunne stille op?

Svaret er: Ikke ret meget, og det er netop derfor, vi er på besøg.

For landsbyen og det, der skete med Shivam Dubey og hans familie, er blevet et symbol.

Ved resterne af et plastikbord står et slidt portræt. På billedet ses Pramila Dixit og Neha, Shivam Dubeys mor og søster.

Landsbyen Madouli ligger nær Kanpur Dehat i den indiske delstat Uttar Pradesh. Byen er en af de største i området. Her står Shivam Dubey i ruinerne af sit forhenværende hjem. Foto: Alexander Sjöberg

Den er et eksempel på det, som mange mener er galt med det moderne Indien.

Ikke alene går anklagen på, at lokale politikere ofte udnytter deres magt i et forsøg på at opbygge en stærk vælgerbase, som de kan trække på, når der er lokalvalg.

Anklagen går samtidig på, at netop delstaten Uttar Pradesh har en særlig politik, der ligger udnyttelsen.

Udnyttelsen er så omfattende, at den har givet delstatens leder Yogi Adityanath et særligt tilnavn:

»Baba Bulldozer«.

Den 52-årige politiker kommer fra det samme parti som Modi, Bharatiya Janata Party (BJP), Indiens regeringsparti, og hans populistiske og hindunationalistiske politik er populær i delstaten. Det har gjort ham til en magtfuld figur. Måske er han endda Modis efterfølger.

Hans karriere tog et svimlespring frem, da der var delstatsvalg i 2022, for det var i denne periode, at Yogi Adityanath indførte en såkaldt »bulldozer-politik«.

Politikken var enkel, såvel som effektiv. Den lod lokale politikere rydde ud i gangstere, bander og uvelkomne elementer - simpelthen ved at sætte hårdt mod hårdt og rive deres huse ned, typisk ved brug af en bulldozer.

[redacted]

Uttar Pradesh var indtil da kendt som et sted med høj kriminalitet. Men det ændrede bulldozer-politikken, og Yogi Adityanaths tilhængere elskede ham for det. De gav ham derfor tilnavnet »Baba Bulldozer« og skrev endda en hyldestsang.

»Wala, Baba bulldozer, Wala!,« sang de, og det gør de stadig.

Bulldozeren var blevet et værktøj.

Et redskab, som politikere kunne bruge - og misbruge.

Det bringer os tilbage til landsbyen Madauli.

Familien sagde fra. Så kom bulldozeren

Første gang, at Shivam Dubey og hans familie fandt ud af, at nogen ville dem noget ondt, var i januar 2023.

Efter at have boet i flere år på det lille stykke land i Madauli fik de pludselig besked om, at deres hus var opført ulovligt.

Det skete til trods for, at familien få år forinden havde lånt store summer af nogle slægtninge for at kunne opføre et »rigtigt« hus i beton og cement, forklarer Shivam Dubey, og dengang sagde ingen noget.

Men nu skulle huset pludselig rives ned, mente den lokale regering, som havde ladet sig påvirke af lokalpolitikeren og hans venner

Nu påstod de, at familiens jordlod i virkeligheden slet ikke tilhørte dem.

Der gik derfor ikke længe, før en flok arbejdsmænd, flankeret af politibetjente, ankom til stedet.

Med sig havde de en bulldozer.

Familien blev gennet ud af huset, og snart lå det i ruiner. Familien var knust, og her kunne historien have sluttet.

Det gjorde den ikke.

For familien nægtede at flytte, jorden havde altid været deres, insisterede de, og i stedet for at bøje sig klagede de til lokalregeringen, som gav dem en måned til at forlade grunden. Men familien nægtede og opførte en hytte af stampet græs og træ ved siden af ruinhoben.

Her boede de i en måned.

Men så en dag kom bulldozeren tilbage.

Op i røg

I ruinerne af det nu smadrede hus kommer de to bevæbnede mænd, der før stod og spiste frugt, nærmere.

De gør os ikke noget, men Shivam Dubey virker utryg i deres nærhed.

»Politiet har sagt, de har sendt vagterne for at beskytte mig,« siger han, »men det handler mere om, at de vil holde styr på mig.«

Der er i alt fire vagter. Dag og nat. Shivam Dubey ryster på hovedet og fortsætter sin historie, mens cikaderne summer i baggrunden.

Hverken politiet eller den lokale regering havde tænkt sig at acceptere, at familien blev boende. De havde afsagt deres dom, mente de, og familien havde fået sine chancer.

Nu skulle deres midlertidige hus derfor også ryddes. Familien skulle væk - helt væk - og 14. februar blev dagen, hvor det skulle ske.

Tidligt om morgenen dukkede arbejdsmænd, bulldozer og politi derfor op igen. Da de ankom til huset, var det kun Shivam Dubeys mor Pramila og søsteren Neha, der var til stede. De fik besked på at forlade stedet, men nægtede.

I stedet låste de døren.

Og så skete det.

Bulldozeren og arbejdsmændene gik i gang med at rydde området og smadrede først familiens vandforsyning. Derefter gik de efter den lille bedepladsen foran hytten, som snart lå i ruiner.

Så kom turen til huset. Men noget var galt. Helt galt.

Moderen og datteren havde været i gang med at lave mad, da folkene kom, og i tumulten havde deres kogeblus sat ild til det knastørre græs, som huset var bygget af.

Flammerne slikkede op i luften. Der gik ikd i alt - også i de to kvinder.

De skreg, og flere forsøgte at redde dem ud og fik svære brandskader.

Men det var for sent. Mens bulldozeren var i gang med at rydde området, døde kvinderne af deres kvælstelser.

Journalisten Himanshu Yadav og Shivam Dubey beskriver, hvordan folk fra landsbyen strømmede til. De rasede, mens de begyndte at overdænge bulldozeren med sten. Landsbyen var i oprør, mens politiledelsen skød skylden på familien:

De mente, at kvinderne brændte sig selv ihjel.

»Et våben, der rammer de fattige«

Over et år er nu gået.

Shivam Dubey og hans far, Gendan Lal, som stadig lever, bor i dag hos faderens bror. Shivam Dubey har mistet al tillid til politiet, siger han, men alligevel anmeldte han sagen. Han kræver kompensation for svig og smerte, og så vil han ikke mindst have et nyt sted at bo.

Nu venter sagen på 16. måned med at komme for en dommer. Muligvis fordi sagen er tynd, og familien taler usandt. Men Shivam Dubey har en anden forklaring, som er, at dommstolen bevidst sylter den. Og den forklaring hælder lokale journalister og medier også til, fortæller journalisten Himanshu Yadav. Sådan er tingene heromkring.

Hvis mennesker med magt vil have noget, så tager de det. Det mener i hvert fald Shivam Dubey og den lokale journalist Himanshu Yadav, og indiske medier er i stigende grad fulde af historier, der bekræfter anklagen.

Mennesker, der tilhører en lavere kaste eller et etnisk mindretal, frygter at blive ofre for bulldozeren. Et magtmiddel, som skulle bruges til at jage forbrydere på flugt, men som er endt som noget helt andet.

»Politiet har sagt, de har sendt vagterne for at beskytte mig,« siger han, »men det handler mere om, at de vil holde styr på mig.«

Der er i alt fire vagter. Dag og nat. Shivam Dubey ryster på hovedet og fortsætter sin historie, mens cikaderne summer i baggrunden.

Hverken politiet eller den lokale regering havde tænkt sig at acceptere, at familien blev

Alexander Sjöberg er Berlingskes korrespondent i Asien